

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815218498
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Čelková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3815218498.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a členov senátu JUDr. Evy Vékonyovej a JUDr. Romana Hargaša v právnej veci žalobkyne:
A. B. A., nar. X.X.XXXX, bytom C., D. XX/XX, proti žalovaným: 1/ E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom C., E. X, 2/ G. H. F., nar. 12.1.1945, bytom E. X, C., obaja žalovaní zastúpení
B. C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., E. X, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 17C/30/2015-294 zo dňa 23. januára 2023 a o návrhu na prerušenie odvolacieho konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd návrh žalobkyne na prerušenie odvolacieho konania **z a m i e t a**.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným sa proti žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že darovacia zmluva z októbra 2015 pod V 5284/15, ktorou C. F. previedol spoluvlastnícky podiel v 1-ici na nehnuteľnostiach - dom s.č. XXX/X postavený na parcele č. XX a pozemkoch parcela č. XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² a parcela č. XX - záhrady o výmere XXX m², zapísané na LV č. XXX pre okres C., obec C., k.ú. E. I. na žalovaných v 1/ a 2/ rade, na každého v 1-ine, je vo vzťahu k žalobkyni právne neúčinná, zamietol a žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že Darovacou zmluvou z 7.10.2015 daroval C. F. ako darca obdarovaným E. F. a G. H. F. (žalovaní) jeho spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach v k.ú. E. I., evidovaných v LV č. XXX J. K. C., odbor katastrálny. Zmluva bola vkladovaná pod V 5284/15 dňa 16.11.2015. Nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX k.ú. E. I. (výpis zo dňa 20.11.2015) parcela registra „C“ č. XX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², parcela registra „C“ č. XX záhrady o výmere XXX m², rodinný dom č.s. XXX na parcele č. XX sú v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne v 1-ici, žalovaný 1/ v 1-ine a žalovanej 2/ v podiele 1-ine.

3. Žalobkyňa si uplatnila voči C. F. dňa 27.8.2014 peňažný nárok 9.360,- eur s príslušenstvom z titulu náhrady za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu za obdobie od 1.9.2011 do 31.8.2014, následne svoj nárok rozširovala o ďalšie obdobie do februára 2015. V konaní boli dňa 15.10.2015 vypočutí ako svedkovia žalovaný v 1/ rade

a žalovaná v 2/ rade. Rozsudkom zo dňa 15.10.2015 bola žaloba žalobkyne zamietnutá, rozsudok nadobudol právoplatnosť 10.4.2017 v spojitosti s rozsudkom KS Trenčín sp. zn. 6Co 187/2016 zo dňa 28.2.2017. Dovolanie žalobkyne proti rozsudku KS Trenčín sp. zn. 6Co 187/2016 zo dňa 28.2.2017 bolo odmietnuté uznesením NS SR sp. zn. 1Cdo 115/2017 zo dňa 22.8.2018. Ústavná sťažnosť žalobkyne v uvedenej veci bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 657/2018 zo dňa 29.11.2018.

4. V konaní vedenom pred OS Prievidza pod sp. zn. 9C/154/2011 bola žaloba žalobcov E. F. a G. H. F. proti žalovanej o vrátenie daru zamietnutá, rozsudok nadobudol právoplatnosť 7.4.2016 v spojitosti s rozsudkom KS Trenčín sp. zn. 17Co 113/2015 zo dňa 17.2.2016.

5. V konaní vedenom pred OS Prievidza sp. zn. 10C/16/2016 sa konalo o žalobe žalobkyne voči žalovanému C. F. a žalovaným E. F.

a G. H. F., o zaplatenie peňažnej náhrady za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu, resp. o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie jej podielu. Išlo o nároky za obdobie od marca 2015 do októbra 2019, pričom rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 22.11.2019 bol rozsudkom KS v Trenčíne sp. zn. 17Co 16/2020 zo dňa 26.5.2021 zmenený tak, že žalovaný v 1/ rade C. F. bol povinný zaplatiť žalobkyni sumu 2.406,53 eur

s príslušným úrokom z omeškania a žalovaní v 1/, 2/, 3/ rade boli zaviazaní zaplatiť žalobkyni sumu 14.052,43 eur s úrokom z omeškania podľa vyčíslenia v rozsudku. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal B. C. F. dovolanie. Dovolací súd uznesením sp. zn. 7Cdo 285/2021 zo dňa 24.8.2022 zrušil rozsudok KS v Trenčíne sp. zn. 17Co 16/2020 zo dňa 26.5.2021 vo výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že uložil žalovaným povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne 14.052,43 eur

s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania a vec vrátil KS v Trenčíne na ďalšie konanie. Vo zvyšku dovolanie odmietol.

6. V konaní vedenom pred J. C. sp.zn. 15C/13/2020 sa koná o nároku žalobkyne voči žalovaným C. F., E. F., G. H. F.

z titulu náhrady za užívanie jej podielu, resp. bezdôvodného obohatenia za dobu od novembra 2019 do mája 2020, žalobkyňa svoje nároky v konaní rozširovala o ďalšie obdobie.

J. C. rozsudkom sp. zn. 15C/13/2020 zo dňa 19.5.2022 uložil žalovaným povinnosť zaplatiť za žalované obdobie istinu 12.035,- eur s príslušenstvom, vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodnutie nie je právoplatné.

7. V písomnom vyjadrení z 9.3.2016 žalobkyňa zotrvala na argumentácii, že darovacia zmluva z októbra 2015 bola robená s úmyslom ukrátiť ju ako veriteľa na jej právach, obaja žalovaní vedeli o všetkých súdnych sporoch, C. F. sa zbavil majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť jej pohľadávku vo veci 12C/18/2015. Dôkazné bremeno pritom

o dôvode uzavretia tejto zmluvy zaťažuje žalovaných, keďže išlo o prevod osobám blízkym. Z jej pohľadu boli splnené všetky zákonné predpoklady na úspešné odporovanie napadnutého právneho úkonu. V návrhu zo dňa 15.7.2016 poukázala na ďalší peňažný nárok, ktorý uplatnila voči C. F. a následne aj voči žalovaným v 1/ a 2/ rade z titulu náhrady za užívanie jej podielu, a to za obdobie od marca 2015 do budúca, konanie sa vedie pod

sp. zn. 10C/16/2016.

8. Z listín z exekučného konania vedeného súdnym exekútorom A. I. L. ml. v konaní 239 Ex 490/2021 vyplýva, že exekúcia vedená na návrh oprávnenej - žalobkyne voči povinným B. C. F., E. F. a G. H. F. (návrh podaný 25.6.2021) na základe exekučného titulu, a to rozsudku

KS v Trenčíne sp. zn. 17Co/16/2020 zo dňa 26.5.2021 bola ukončená vymožením pohľadávky z dôvodu splnenia vymáhaného nároku povinnými. Taktiež boli vymožené trovy oprávneného a trovy súdneho exekútora. Žalobkyni bola zo strany súdneho exekútora vyplatená suma 19.955,- eur.

9. Žalobkyňa pred súdom prvej inštancie dňa 11.11.2021 uviedla, že pohľadávku priznanú rozsudkom KS v Trenčíne sp. zn. 17Co/16/2020 zo dňa 26.5.2021 má vymoženú, exekúcia skončila v mesiacoch august a september 2021. V ostatnom zotrvala na žalobnom nároku, nesúhlasila s prerušením konania v dôsledku podaného dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu. Po zrušení posledného uznesenia o prerušení konania žalobkyňa v konaní tvrdila, že jej pohľadávka voči žalovanému vznikla momentom porušenia užívacej dohody

v auguste 2004 a týmto momentom jej vzniká právo na náhradu za užívanie jej podielu. Momentálne uplatňuje ďalší nárok v konaní 15C/13/2020, kde jej taktiež bol priznaný nárok 12.035,- eur s príslušenstvom. Majetok dlžníka nie je postačujúci, pretože skôr zdedený nehnuteľný majetok predal a peniaze použil pre svoju potrebu, pozemky v k.ú. J., ktoré vlastní nemajú takú hodnotu, z ktorej by uspokojila svoju pohľadávku. C. F. vlastní garáž v okrajovej časti Prievidze, kde hodnota je najviac 7.000,- eur, má rozostavaný dom a pozemky v k.ú. E. I. - LV č. XXX, avšak tieto by ťažko speňažila a boli kúpené po uskutočnení namietaného právneho úkonu. K uvedenému predložila aj listiny.

10. Zástupca žalovaných v konaní opätovne tvrdil, že žalobkyňa nadobudla v roku 1991 podiel na nehnuteľnostiach neplatne, čo samotná žalobkyňa niekoľkokrát zdôrazňovala. Samostatné konanie o neplatnosť darovacej zmluvy z 4.11.1991 sa nevedlo, súd má na absolútnu neplatnosť prihliadať ex offo. Svoju argumentáciu bližšie rozviedol v písomnom podaní z 3.3.2022. Na pojednávaní dňa 23.1.2023 zástupca žalovaných uviedol, že spätný prevod majetku na rodičov bol z dôvodu vykonávania jeho živnosti a hrozby straty celého majetku v prípade jeho platobnej neschopnosti, alebo iných zo živnosti vyplývajúcich sankcií a rodičia by mohli prísť o strechu nad hlavou. Prevod bol vykonaný aj z dôvodu dedenia B. F., ktorý by bol ukrátený o dedenie v prípade otцovej smrti. Prevod nebol špekulatívny, od roku 2015 sa nikto nepokúsil majetok scudzíť. V ďalšom poukázal na jeho osobnú starostlivosť o rodičov a to, že si žalobkyňa neplní svoje zákonné a ani morálne povinnosti voči svojej matke.

11. Súd prvej inštancie na predmetný spor aplikoval ustanovenia § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a predmetnú žalobu posúdil ako nedôvodnú. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa v konaní tvrdila, že záväzkový právny vzťah, z ktorého vzniká dlžníkovi C. F. povinnosť plniť a z ktorého odvíja svoje postavenie veriteľa v zmysle § 42a a nasledujúcich ustanovení Občianskeho zákonníka, nastal momentom porušenia užívacej dohody v roku 2004. S touto argumentáciou súd prvej inštancie nesúhlasí. Existencia užívacej dohody nebola súdmi v predchádzajúcich súdnych konaniach preukázaná a žalobkyňou uplatňované nároky z titulu náhrady za užívanie jej podielu či už podľa § 137 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, alebo z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka u jej dlžníka C. F. po roku 2015 nevychádzali z existencie užívacej dohody a jej následného porušovania. Dlžníkom žalobkyne je C. F. a jej nárok ako veriteľky mohol za relevantné obdobie vzniknúť len z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pretože v tomto čase už C. F. nebol podielovým spoluvlastníkom spoločnej nehnuteľnosti. Uvažovať o tom, že v roku 2015, kedy bola urobená namietaná darovacia zmluva, existoval záväzkový právny vzťah medzi žalobkyňou a jej dlžníkom C. F. z titulu možného bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania jej podielu aj v roku 2019 a ďalej, je podľa názoru súdu prvej inštancie vylúčené. Jej nároky do roku 2019 buď neboli súdom priznané, alebo boli uspokojené plnením.

12. Žalobkyňa podala predmetnú žalobu o odporovateľnosť právneho úkonu v čase, keď tvrdila, že jej vzniká nárok voči žalovanému a neskôr aj voči žalovaným v 1/ a 2/ rade ako priamym dlžníkom na náhradu za užívanie jej podielu, pričom svoju pohľadávku uplatňovala v konaní 12C/18/2015, išlo o domnelé nároky za september 2011 do 28.2.2015. Žaloba žalobkyne bola však právoplatne zamietnutá, teda žalobkyňa nemala právne postavenie veriteľky voči dlžníkovi a súd v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu vyčkal na právoplatné skončenie tohto súdneho konania. Následne súd prerušil konanie aj do skončenia následného súdneho konania 10C/16/2016, v ktorom si žalobkyňa uplatňovala svoje nároky za obdobie od marca 2015 do júna 2016 aj voči dlžníkovi C. F.. Je pravdou, že tento časový nárok spadal tak pred moment uzavretia napadnutej darovacej zmluvy ako i po jej uzavretí, a teda žalobkyňa mohla mať postavenie veriteľa pre účely § 42 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prerušil predmetné konanie do právoplatného skončenia konania vo veci 10C/16/2016, následne do skončenia odvolacieho konania. Je preukázané, že celý tam žalovaný nárok od marca 2015 do októbra 2019 (uplatňovaný nielen voči dlžníkovi C. F., ale aj voči žalovaným v 1/ a 2/ rade ako priamymi dlžníkmi) mala žalobkyňa uspokojený v exekučnom konaní. Žalobkyňa mohla uspokojiť svoju pohľadávku v exekučnom konaní aj nedisponujúc rozsudkom o odporovateľnosti právneho úkonu aj postihnutím majetku priamo žalovaných v 1/ a 2/ rade, pretože títo boli zaviazaní na spoločné plnenie s dlžníkom. Žalobkyňa preto ohľadom tejto pohľadávky už nemá postavenie veriteľa, pretože dlh jej dlžníka zanikol splnením. Vymáhateľnosť alebo uspokojenie nároku proti dlžníkovi v súvislosti s ustanovením § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka treba chápať len

v spojitosti s „jeho odporovateľným právnym úkonom“, nejde o vymáhateľnosť alebo uspokojenie pohľadávky veriteľa, ktorý sa domáha súdnej ochrany podľa § 42a Občianskeho zákonníka. Zmyslom žaloby podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je z pohľadu žalujúceho veriteľa dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že je voči nemu neúčinný dlžníkom urobený právny úkon. Rozhodnutie súdu o odporovacej žalobe, ktorej bolo vyhovené, potom predstavuje podklad na to, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu vydaného proti dlžníkovi domáhať exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Podľa názoru súdu prvej inštancie odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom slúžiacim výhradne k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní. Žalobkyňa vo vzťahu k jej pohľadávke voči dlžníkovi za dobu od marca 2015 do októbra 2019 už nemá právne postavenie veriteľa, neexistuje voči dlžníkovi vymáhateľná pohľadávka, rozsudok súdu o odporovacej žalobe nemôže byť právnym prostriedkom k uspokojeniu vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní, pretože túto má už plne uspokojenú.

13. Pokiaľ ide o ďalší žalobkyňou uplatňovaný nárok v konaní sp. zn. 15C/13/2020 za dobu od novembra 2019 do septembra 2021, resp. do budúca, podľa názoru súdu prvej inštancie namietaný právny úkon darovacia zmluva z októbra 2015 už z hľadiska času nemôže dopadať na túto pohľadávku. Od októbra 2015 do novembra 2019 ubehlo viac ako trojročné obdobie v zmysle § 42a ods.2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka. V čase darovacej zmluvy nebola žalobkyňa veriteľkou žalovaného čo do tohto nároku, jej pohľadávka nebola daná a teda neexistovala a neexistoval ani žiadny podklad pre záväzkovoprávny vzťah (napr. NS ČR sp. zn. 21Cdo 549/2001 z 22.1.2002). Možnosť použitia rozsudku o odporovacej žalobe v konkrétnom exekučnom konaní sa musí nepochybne viazať ku konkrétnej existujúcej pohľadávke, ktorá bude nakoniec priznaná veriteľovi právoplatným exekučným titulom. Keďže podľa názoru súdu prvej inštancie v čase uzavretia a následného odovzdávania darovacej zmluvy dňom 16.11.2015 žalobkyňa nevytvorila pohľadávku z titulu možného budúceho bezdôvodného obohatenia jej dlžníka v roku 2019, súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne. Nakoniec, nepochybným faktom zostáva, že v čase rozhodovania súdu o žalobe o odporovateľnosti právneho úkonu žalobkyňa nedisponuje žiadnou vymáhateľnou pohľadávkou voči dlžníkovi (III.ÚS 271/05 zo dňa 5.10.2005).

14. Na záver súd prvej inštancie skonštatoval, že plne rešpektujúc význam a hmotnoprávne dôsledky odporovateľnosti právneho úkonu, nemožno právo veriteľa domáhať sa odporovateľnosti právneho úkonu vykladať bez rozumných hraníc. Uvažovať o úmysle dlžníka v roku 2015, že v tomto čase ukracuje pohľadávku veriteľa z titulu budúceho bezdôvodného obohatenia v roku 2019 vyznieva „ad absurdum“. V opačnom prípade by hociktorý veriteľ mohol zažalovať odporovateľnosť právneho úkonu urobeného hocikým s tvrdením, že v budúcnosti vznikne budúci dlh dlžníka. Súd prvej inštancie sa s ostatnými hmotnoprávnymi podmienkami úspešného odporovania právneho úkonu, t.j. úmyslu dlžníka ukrať uspokojenie pohľadávky, existenciou ostatného majetku dlžníka a možnosťou uspokojenia následných pohľadávok v budúcnosti, nezaoberal.

15. O nároku žalovaných na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V konaní boli plne úspešní žalovaní, nárok na náhradu trov konania však neuplatnili, preto súd rozhodol, že im náhradu trov konania nepriznáva.

16. Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. I CSP písm. f/, podľa ktorého súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa písm. h/, podľa ktorého rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa žiadala odvolacie konanie prerušiť do skončenia konania na odvolacom súde, vo veci odvolania proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15C/13/2020 zo dňa 19.5.2022. Nesprávne právne posúdenie veci odôvodnila žalobkyňa ignoráciou ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v časti priznávania nárokov z titulu nadužívania spoluvlastníckeho podielu nad rámec podielového spoluvlastníctva, ako aj rozporu záverov súdu prvej inštancie so zákonom (§42a nasl. OZ) a ustálenou judikatúrou v zmysle článku 2 ods. 3 CSP. Súd prvej inštancie žalobu zamietol na tvrdení, že žalobkyňa nemala vo vzťahu k dlžníkovi C. F. v čase rozhodovania súdu žiadnu vymáhateľnú pohľadávku, na čo aplikoval českú judikatúru. Použitie českej judikatúry nie je na území SR prípustné v zmysle záverov Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/I 15/2017 zo dňa 22.8.2018 potvrdené uznesením Ústavného súdu SR sp. zn.

IV.ÚS 657/2018-14 zo dna 29.11.2018, ktoré paradoxne súd prvej inštancie v odôvodnení citoval, avšak jeho obsahu nevenoval pozornosť. Žalobkyňa poukázala v otázke pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ na judikát Najvyššieho súdu SR publikovaný pod č. 2/2022 - uznesenie NS SR zo 17. mája 2022 sp. zn. 1VCdo/1/2022. Na základe tejto judikatúry, ktorú súd prvej inštancie síce citoval, ale podľa žalobkyne nepochopil, je zrejme, že súd nerozlišoval pojmy splatná pohľadávka a vymáhateľná pohľadávka. Taktiež nemal vedomosť o tom, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tiež predstavuje pohľadávka, ktorá vzniká na základe objektívnej skutočnosti v zákonom predvídaných situáciách (§ 451 a § 454 Občianskeho zákonníka) bez ohľadu na to, ktorú zo strán záväzkového vzťahu zaťažuje dôvod jeho vzniku a na vznik bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje ani existencia zavinenia (§ 488 Obč. zákonníka + odôvodnenie strana 4 odsek 2 rozhodnutia NS SR sp.zn. 8Cdo/439/2014). V prejednávanej veci bola pohľadávka žalobkyne voči dlžníkovi C. F. založená na povinnosti poskytnúť náhradu za užívanie jej podielu 1/2 v nehnuteľnostiach zapísaných v LV č. XXX v k.ú. E. I., čo je bezpochyby nárok z bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1,2 nasl. Občianskeho zákonníka) a teda pohľadávkou, ktorá vzniká priamo zo zákona (§ § 451, 456, 458 Občianskeho zákonníka). Podľa judikatúry (2Cz 54/79) „ak jeden zo spoluvlastníkov v rozpore s dohodou a proti vôli ostatných spoluvlastníkov sám užíva predmet spoluvlastníctva, musí ostatným poskytnúť náhradu. Náhrada sa stanoví odo dňa, keď došlo k porušeniu dohody, ktorá predtým opravovala spoločné užívanie nehnuteľností“. Z čoho jednoznačne vyplýva, že uplatnenie náhrady (od kedy a v akej výške) je vždy vecou dotknutého podielového spoluvlastníka. Závery súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané porušenie dohody o užívaní, svedčia o neznalosti skutkového stavu súdom prvej inštancie. Dohoda o užívaní je zakotvená jednak v článku 5 darovacej zmluvy z roku 1991 (nadobúdaci titul na LV č. XXX) a bola preukázaná ústna dohoda o rozdelení užívania izieb v právoplatnom spore pred OS Prievidza sp.zn.12C/18/2015, ktorá trvala do 8/2004, kedy došlo k jej porušeniu, výmene zámkov na dome a okupáciou celého podielu C. F. a jeho rodičmi (konštatované aj v spore pred OS Prievidza sp. zn. 10C/16/2016). Spôsob výpočtu bezdôvodného obohatenia a forma uplatnenia tohto nároku pred podaním žaloby je štandardne uplatňovaná veriteľom formou výzvy na zaplatenie, kde si veriteľ uplatní právo u dlžníka, pričom je povinný uviesť jeho vyčíslenie a dátum, od ktorého si nárok uplatňuje. V konaní na súde sa nárok na náhradu obvykle prepočíta súdnym znalcom, pokiaľ ho proti strana namieta. Žalobkyňa takýto nárok vyčísliť v písomnej výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia/náhrady za užívanie, adresovanej C. F. dňa 1.9.2014 s tým, že žiada platiť za užívanie svojho podielu mesačne sumu 260 eur vždy k 15-dňu v mesiaci od 1.9.2014 bez časového obmedzenia, čo vyplýva z jej podania zo dňa 27.11.2014 v spise Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12C/18/2015, ktorú (tam) žalovaný prevzal, lebo na ňu odpovedal. C. F. -dlžník jednoznačne bol uzrozumený s tým, aká pohľadávka a v akej výške mu bude vznikáť aj dokedy (kým neuzavrie dohodu o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva a bude tam bývať) a táto výzva a požiadavka na platenie bola dôvodom na uzavretie darovacej zmluvy v roku 2015 (namietaného odporovateľného právneho úkonu), čo C. F. ani žalovaný 1/ a 2/ v tejto veci nepopreli. Takže je zrejme, že pohľadávka vznikla od 1.9.2014, pred urobením odporovateľného úkonu, splatná je aj v budúcnosti, vždy do 15. dňa v konkrétnom mesiaci po 260 eur a predmetom odporovateľnosti môže byť aj budúca pohľadávka z bezdôvodného obohatenia, ktorej splatnosť nastane po urobení odporovateľného úkonu, čo súd prvej inštancie nebol ochotný akceptovať. Žaloba o odporovateľnosť musí byť podaná v 3 -ročnej prekluzívnej lehote a preto veriteľ nemôže čakať na jej podanie dovtedy, kým získa vymáhateľnú pohľadávku v základnom konaní a zákonodarca predpokladá, že veriteľ môže vymôcť vykonateľnú pohľadávku (exekúciou) skôr, než bude rozhodnuté o žalobe o odporovateľnosti a preto priamo zo zákona sa považuje veriteľ s vymoženou pohľadávkou za aktívne legítimovaného na podanie žaloby o odporovateľnosť (§ 137 písm. d/ CSP) v zmysle hmotnoprávnej úpravy § 42a ods.1 Občianskeho zákonníka. V konaní nie je sporné, že nárok na zaplatenie za obdobie od 9/2014 do 2/2015 uplatnený v spore pod sp.zn. 12C/18/2015 bol právoplatne zamietnutý (mimo akékoľvek zákonného rámca) avšak priznaný na tom istom skutkovom základe v spore OS Prievidza 10C/16/2016 rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/16/2020 zo dňa 26.5.2021. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.17Co/16/2020 bol v časti o zaplatenie sumy 14.052,43 eur s prísl. zrušený a vrátený odvolaciemu súdu na prejednanie a rozhodnutie Najvyšším súdom SR sp.zn. 7Cdo/285/2021 zo dňa 24.8.2022, avšak až potom, čo bola pohľadávka v plnom rozsahu vymožená a to v celkovej výške 19.955 eur + 1.703 eur trovy na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku sp.zn.17Co/16/2020, práve za obdobie od 3/2015 do 9/2019 aj proti povinnému - žalovanému C. F.. Žalovaný 1/ a 2/ v tomto spore boli povinní preukázať, že C. F. mal okrem nehnuteľností, ktoré na nich previedol odporovateľným právny úkon aj iný speňažiteľný majetok, z

ktorého by sa dala táto pohľadávka v takejto výške vymáhať a tento musel existovať ku dňu urobeného odporovateľného úkonu, t.j. k 16.11.2015 (povolený vklad dar. zmluvy z roku 2015). Žalobkyňa uviedla, že C. F. v tom čase vlastnil jedine garáž pod Skalkou

v Prievidzi, o čom predložila LV a tvrdila, že táto sa dala predať len za cca 7.000 eur, čo žalovaní 1/ a 2/ nepopreli a preto tieto skutkové tvrdenia žalobkyne možno považovať za nesporné. Teda dlžník žalobkyňu uzavretou darovacou zmluvou jednoznačne ukrátil -zmenšil majetok. Je pravdou, že ku dňu vyhlásenia rozsudku v tejto veci žalobkyňa nedisponovala vymáhateľnou pohľadávkou voči C. F. v spore sp.zn. 17Co/16/2020, pretože pohľadávka už bola uspokojená, avšak napriek tomu mala právo sa domáhať odporovateľnosti a mala aktívnu vecnú legitimáciu v spore, pretože úkon C. F. (darovacia zmluva

z roku 2015) ukrátil uspokojenie jej vymáhateľnej pohľadávky a zo zákona (§ 42a

ods. 1 Občianskeho zákonníka) jasne vyplýva, že toto právo odporovať právnomu úkonu má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený. Žalobkyňa predsa viedla exekúciu na vydanie bezdôvodného obohatenia na základe rozsudku KS v Trenčíne sp.zn. 17Co/16/2020 na zaplatenie za obdobie od 3/2015 do 9/2019, kde mala vo vzťahu k C. F. pohľadávku priznanú, takže súd prvej inštancie nemôže tvrdiť, že C. F. nebol jej dlžníkom a pohľadávka za toto obdobie neexistovala. Žalobkyňa poukázala na to, že ak by sa odvolací súd s týmto názorom nestotožnil, uplatňuje ďalšiu pohľadávku z totožného titulu proti C. F. a spol. v spore pred OS Prievidza sp.zn. 15C/13/2020, kde už bolo neprávoplatne rozhodnuté (čiastočne v jej prospech) a už sa vedie odvolacie konanie a žiada odvolacie konanie vo veci 17C/30/2015 za účelom získania ďalšej vymáhateľnej pohľadávky do jeho právoplatnosti podľa § 164 CSP prerušiť, až do skončenia odvolacieho konania vo veci OS Prievidza 15C/13/2020. Žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná jej trovy odvolacieho konania vo výške 100 %.

17. Žalovaní sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrili.

18. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

19. Skôr ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie, rozhodol o návrhu žalobkyne zo dňa 10.2.2023 na prerušenie odvolacieho konania.

20. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

21. Z citovaného ust. § 164 CSP vyplýva, že súd môže prerušiť konanie, ak po zvážení okolností dospeje k záveru, že konkrétne prebiehajúce konanie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Rozhodnutie súdu závisí od konkrétnych okolností sporu, pričom je potrebné, aby súd prihliadal aj na štádium, v akom sa konanie nachádza, ako aj zváži, či predmetný právny vzťah, týkajúci sa strán sporu si nemôže prejudiciálne vyriešiť sám.

22. Odvolací súd konštatuje, že skutočnosť, na ktorú poukázala žalobkyňa, že si uplatňuje ďalšiu pohľadávku z totožného titulu proti C. F. a spol. v spore pred OS Prievidza sp. zn. 15C/13/2020, kde už bolo neprávoplatne rozhodnuté (čiastočne v jej prospech) a už sa vedie odvolacie konanie a žiadala preto predmetné odvolacie konanie podľa § 164 CSP prerušiť, za účelom získania ďalšej vymáhateľnej pohľadávky, nie je dôvodom na aplikáciu ustanovenia § 164 CSP, nakoľko konanie, v ktorom si žalobkyňa uplatňuje ďalšiu pohľadávku voči C. F. ako dlžníkovi nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá by mala význam na rozhodnutie predmetnej veci. Ku dňu predmetného rozhodnutia bolo už odvolacie konanie, do skončenia ktorého žiadala žalobkyňa prerušiť toto konanie, skončené. Odvolací súd z týchto dôvodov návrh žalobkyne zo dňa 10.2.2023 na prerušenie odvolacieho konania zamietol.

23. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380

ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. V odvolacom konaní nezistil odvolací súd žiadne dôvody na zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP alebo podľa § 389 ods. 1 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil vo veci rozsudok.

24. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy hodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie žalobu žalobkyne zamietol a žalovaným nepriznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania. Za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Hlavne poukazuje na ods. 22 až 25 napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie. Práve z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a s ktorými sa stotožňuje. Odvolací súd v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP k odvolacím dôvodom žalobkyne uvádza:

26. Inštitút odporovateľnosti v zásade slúži potrebám exekučného konania, nakoľko jeho účelom je umožniť veriteľovi, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, domôcť sa v exekúcii uspokojenia tejto pohľadávky z majetku (vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt), ktorý ušiel dlžníkovi v dôsledku jeho odporovateľného právneho úkonu. Odporovacia žaloba podľa ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka je teda právnym prostriedkom slúžiacim k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní. Veriteľ musí mať v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu pohľadávku voči dlžníkovi, ktorá nemusí byť ešte vymáhateľná, musí však existovať. Odporovať právnemu úkonu môže veriteľ aj vtedy, ak jeho pohľadávka vznikne až v budúcnosti, musí však v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu existovať medzi veriteľom a dlžníkom záväzkový, resp. iný vzťah, na základe ktorého je zrejmé a isté, že pohľadávka v budúcnosti vznikne. Právo odporovať právnemu úkonu dlžníka má veriteľ aj vtedy, ak dlžníkov nárok z odporovaného právneho úkonu je už vymáhateľný alebo uspokojený.

27. Keďže pasívne vecne legitimovaným subjektom je tretia osoba, ktorá s dlžníkom uzavrela právny úkon, je potrebné poslednú vetu ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka vykladať vo vzťahu k tejto tretej osobe ako strane sporu v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu tak, že ak aj tretia osoba už nárok dlžníka z odporovateľného právneho úkonu, teda svoju povinnosť, splnila (napr. kúpnu cenu pri kúpnej zmluve už zaplatila), nemá táto skutočnosť vplyv na konanie o odporovateľnosť tohto právneho úkonu a tretia osoba aj napriek tejto skutočnosti bude pasívne vecne legitimovanou stranou sporu a veriteľ má právo odporovať tomuto právnemu úkonu. Inak povedané, osoba, ktorá má z odporovateľného právneho úkonu prospech (v prospech ktorej sa právny úkon urobil) nemôže byť v spore úspešná len preto, že nárok z tohto právneho úkonu je už vymáhateľný, resp. uspokojený

(právny názor publikovaný v odbornej právnickej literatúre - A. M. a kol. Občiansky zákonník, Komentár a súvisiace predpisy V. vydanie, Eurounion, Bratislava 2004, str. 102).

28. V danej veci žalobkyňa podala odporovaciu žalobu z dôvodu, že v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu – darovacej zmluvy, mala voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, ktorá však bola v priebehu konania exekučne vymožená, teda zanikla. Žalobkyňa túto skutočnosť potvrdila a naďalej zotrvala na svojej žalobe a odôvodňovala ju ďalšou vymáhateľnou pohľadávkou, ktorú má voči dlžníkovi. Ide však o pohľadávku, ktorá vznikla viac ako 3 roky po podaní predmetnej žaloby a teda v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu neexistovala.

29. Súd prvej inštancie správne konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v predmetnej veci. Žalobkyňa v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu – darovacej zmluvy z októbra 2015 nemohla mať existujúcu pohľadávku, ktorá vznikla až v roku 2019. Nie je možné konštatovať ani, že ide o pohľadávku pokračujúcu, resp. budúcu, nakoľko jej právnym základom je nárok vydanie bezdôvodného obohatenia ako peňažnej náhrady za (nad)užívanie spoluvlastníckeho podielu, pričom tento nárok vznikne až vtedy, keď k užívaniu spoluvlastníckeho podielu dôjde. O budúcu pohľadávku by mohlo ísť v prípade uzatvorenia zmluvného vzťahu, na základe ktorého by pravidelne v určitom časovom období vznikala pohľadávka, ktorú by bol povinný dlžník uhrádzať.

30. K námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie aplikoval českú judikatúru odvolací súd uvádza v súlade s názorom žalobkyne, že rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, resp. Ústavného súdu ČR, nespádajú pod pojem ustálená rozhodovacia prax. Súd prvej inštancie uviedol rozhodnutie českého súdu, ktorého právne závery vychádzajú z totožnej právnej úpravy (právna úprava odporovateľnosti právneho úkonu bola v čase rozhodnutia českého súdu totožná so znením ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka) len ako podporné tvrdenie k svojmu rozhodnutiu a odôvodneniu (súd prvej inštancie sa so závermi českého súdu len stotožnil).

31. Námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne rozhodnutie, ktoré by riešilo právnu otázku vo vzťahu k druhej vete ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka (ktorá bola v predmetnej veci sporná). Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré žalobkyňa uvádzala sa týkali len problematiky pojmu vymáhateľnej pohľadávky. Na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky poukazuje aj odvolací súd, vedomí si toho, že rozhodnutie súdov iných štátov síce nie sú judikatúrou najvyššej súdnej inštancie na území Slovenskej republiky, avšak jeho závery vychádzajú z totožnej právnej úpravy, pričom odvolací súd sa s týmito závermi stotožňuje. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 1309/2012 zo dňa 25.9.2012, „ ... Nejvyšší soud již ve svém rozsudku ze dne 11. prosince 2007, sp. zn. 30 Cdo 3302/2006 (jež je veřejnosti přístupné na webových stránkách Nejvyššího soudu N.), dovodil, že je třeba vykládat v souladu s teorií i ustálenou soudní praxí shora citované ustanovení § 42a odst. 1 věta druhá obč. zák. tak, že pasivně legitimovaný subjekt (§ 42a odst. 3 obč. zák.) se nemůže s úspěchem bránit proti odpůrci žalobě věřitele tím, že jeho vlastní nárok vůči dlužníkovi z jeho odporovatelného úkonu je již vymahatelný anebo byl-li již uspokojen. Toto ustanovení je tedy třeba interpretovat tak, že věřitel může právnímu úkonu dlužníka odporovat i v případě, že se tento právní úkon stal předmětem soudního řízení mezi dlužníkem a osobou, která s ním tento úkon uzavřela (druhou stranou odporovatelného úkonu - nabyvatelem), nabyvateli z něho bylo přisouzeno plnění a toto plnění bylo na dlužníkovi vymoženo exekučně. Okolnost, že odporovatelný právní úkon byl předmětem jiného řízení, že v tomto řízení bylo nabyvateli přisouzeno nějaké plnění z tohoto odporovatelného úkonu apod., totiž nemá na řízení o odpůrci žalobě žádný vliv - s výjimkou případu, kdy by v takovém řízení byla konstatována neplatnost předmětného úkonu.“

32. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil. Žalovaným 1/ a 2/ trovy konania žiadne nevznikli a tak správne rozhodol, že im náhradu trov nepriznal.

33. Ani v odvolacom konaní žalobkyňa neprodukovala také skutkové a právne argumenty, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku v jej prospech. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej

inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

34. Keďže odvolací súd nezistil naplnenie odvolacích dôvodov prezentovaných žalobkyňou, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

35. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní a preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).